

Οι δρόμοι της Ενορίας μας

Συχνά περπατάμε και περιδιαβαίνουμε πολυσύχναστους δρόμους της Ενορίας μας, γνωρίζουμε τις ονομασίες τους αλλά όχι και την ιστορία τους. Συνήθως τα ονόματα των οδών δίδονται από πρόσωπα της ελληνικής μυθολογίας, ιστορικές προσωπικότητες, πολιτικούς, στρατιωτικούς, λογοτέχνες, επιστήμονες, αλλά και από τοπωνύμια και γεωγραφικούς προσδιορισμούς. Έτσι, και εμείς σε μία προσπάθεια να γνωρίσουμε καλύτερα τους δρόμους της ενορίας μας θα επιχειρήσουμε μία αναζήτηση όλων των ονομάτων που έχουν δοθεί στους δρόμους της Ενορίας μας, για να έλθουμε σε μία πρώτη γνωριμία με την ιστορία μας και την εθνική μας ταυτότητα.

- **Πηνελόπη Δέλτα**, (Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου 1874 - Αθήνα 1941) ήταν Ελληνίδα συγγραφέας, γνωστή κυρίως από τα ιστορικά της μυθιστορήματα για παιδιά, η σημαντικότερη ίσως γυναικεία φυσιογνωμία στις κρίσιμες για τον Ελληνισμό πρώτες δεκαετίες του 20ου αι.
- **Γιάννης Καμπύσης** (1872-1901) ήταν πεζογράφος, ποιητής, θεατρικός συγγραφέας και μεταφραστής. Η συνεισφορά του στα νεοελληνικά γράμματα είναι μικρή σε ποσότητα, κυρίως λόγω του πρόωρου θανάτου του αλλά και του εκλεκτισμού του, αλλά μεγάλη σε σημασία, εξ αιτίας της ανανεωτικής διάθεσής της.
- **Εμμανουήλ Ροΐδης** (28 Ιουλίου 1836 – 7 Ιανουαρίου 1904) ήταν σημαντικός Έλληνας λογοτέχνης και δοκιμιογράφος. Θεωρείται ένας από τους πιο πνευματώδεις συγγραφείς που παρουσιάστηκαν στα ελληνικά γράμματα, ενώ το έργο του καλύπτει πολλά διαφορετικά είδη, όπως το μυθιστόρημα, το διήγημα, τις κριτικές μελέτες, κείμενα πολιτικού περιεχομένου, μεταφράσεις και χρονογραφήματα.
- **Αιμίλιος Βεάκης** (Πειραιάς, 13 Δεκεμβρίου 1884 – Αθήνα, 29 Ιουνίου 1951) υπήρξε ένας από τους μεγαλύτερους Έλληνες ηθοποιούς. Διακρίθηκε στους Βαλκανικούς πολέμους, έλαβε μέρος στην Αντίσταση κατά την Κατοχή ως μέλος του ΕΑΜ αλλά αργότερα δέχτηκε διώξεις λόγω των αριστερών του πεποιθήσεων.
- **Λάμπρος Πορφύρας** (ψευδώνυμο του Δημητρίου Σύψωμου, 1879 - 4 Δεκεμβρίου 1932^[1]) ήταν λυρικός ποιητής της μεταπαλαμικής περιόδου. Γεννήθηκε το **1879** στη **Χίο** και λίγα χρόνια αργότερα μετακόμισε με την οικογένειά του πρώτα στη **Σύρο** και το 1884 στον **Πειραιά**.
- **Απόστολος Μελαχροινός** (και Μελαχροινός, Βραΐλα Ρουμανίας, 1880 - Αθήνα, 22 Ιουνίου 1952^[1]) ήταν Έλληνας λυρικός ποιητής. Χρησιμοποίησε το λογοτεχνικό ψευδώνυμο Κλήμης Πορφυρογέννητος. Υπήρξε επίσης μεταφραστής και πεζογράφος. Υπήρξε ο πρώτος γραμματέας της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών (1934).

- **Βασίλης Λογοθετίδης** (1898 - 20 Φεβρουαρίου 1960) ήταν Έλληνας κωμικός ηθοποιός του θεάτρου και του κινηματογράφου. Το πραγματικό του ονοματεπώνυμο ήταν Βασίλης Ταυλαρίδης. Καθιέρωσε το επίθετο Λογοθετίδης με το ντεμπούτο του στο θέατρο το 1919.
- **Ιωάννης Συκουτρός** (Σμύρνη, 1 Δεκεμβρίου 1901 — Ακροκόρινθος, 21 Σεπτεμβρίου 1937) κορυφαίος φιλόλογος, ήταν Χίος στην καταγωγή, όπως και ο Αδαμάντιος Κοραής, φοίτησε και αυτός στην περίφημη Ευαγγελική Σχολή Σμύρνης. Είναι ιδιαίτερα γνωστός για το εξαιρετικής ποιότητας έργο του, στο οποίο δεσπόζουν οι εκδόσεις και οι εισαγωγές στην Ποιητική του Αριστοτέλη και το Συμπόσιο του Πλάτωνα, αλλά και για την αυτοκτονία του σε νεαρή ηλικία.
- **Μελίνα Μερκούρη** (Μαρία Αμαλία Μερκούρη) (Αθήνα, 18 Οκτωβρίου 1920 – Νέα Υόρκη, 6 Μαρτίου 1994) ήταν Ελληνίδα ηθοποιός και πολιτικός. Καταγόταν από σπουδαία οικογένεια πολιτικών. Μεγάλη ηθοποιός βραβευμένη με διεθνή βραβεία και παγκόσμιας ακτινοβολίας προσωπικότητα διετέλεσε υπουργός Πολιτισμού όλων των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ .
- **Δημήτριος Βερναρδάκης** (Μυτιλήνη 21 Νοεμβρίου 1833[1]- 12 Ιανουαρίου 1907[2]) υπήρξε πολυπράγμων λόγιος συγγραφέας και καθηγητής Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αθηνών.
- **«Αούρης Εφταλιώτης»** είναι το φιλολογικό ψευδώνυμο του Έλληνα λογοτέχνη (ποιητή και πεζογράφου) Κλεάνθη Μιχαηλίδη (1 Ιουλίου 1849 –25 Ιουλίου 1923).
- **Ηλίας Τανταλίδης (1818 - 1876)** ήταν Έλληνας ποιητής, φιλόλογος και καθηγητής του 19ου αιώνα.
- **Παναγιώτης Κανελλόπουλος** (Πάτρα, 13 Δεκεμβρίου 1902 – Αθήνα, 11 Σεπτεμβρίου 1986) υπήρξε Έλληνας φιλόσοφος, πολιτικός και ακαδημαϊκός. Ανέλαβε για δύο σύντομες θητείες την προεδρία ελληνικών κυβερνήσεων το 1945 και το 1967. Η παρουσία του στη νεοελληνική γραμματεία και φιλοσοφία και η ταυτόχρονη ενασχόλησή του με την πολιτική τον ανέδειξε ως ιδιαίτερο φαινόμενο του σύγχρονου ελληνικού πολιτικού βίου

ενώ η μετριοπάθεια, η αυτοκριτική του διάθεση και το ήθος του συνέτειναν, ειδικότερα μετά τη Μεταπολίτευση, στην απόδοση του τίτλου του "Νέστορα" της ελληνικής πολιτικής.